avond zijn rede doen uitspreken? Wil je wachten tot morgen?"

Ze strekte haar handen uit. Haar schoone oogen waren vol tranen, haar mond trilde als van een schreiend kind; ze was wondermooi in haar smart.

Haar vijandin staarde haar met sombere oogen aan. Als zij pleitte, als zij keek zooals nu, wat zou dit niet voor effect hebben op Sir Leslie? Hij mocht jaloersch zijn, maar hij was tevens innig verknocht aan zijn jonge vrouw en — die brieven waren drie jaar geleden geschreven. Zij gevoelde dat haar wraakneming ijdel zou kunnen zijn. Ofschoon van een harde natuur was zij geen slechte vrouw. Jaloerschheid echter, de afschuwelijkste van alle menschelijke driften, zwiepte haar als een riet in den storm. Drie jaar lang had zij haar wraakgevoel gekoesterd en bedwongen, nu, eindelijk, zou zij er aan kunnen voldoen en de vrouw van beschaving was in haar emotie even primitief als de ruwe vrouw uit het volk. Beschaving deed haar heur wapens met meer zorg kiezen, vlijmender, vernietigender.

„Je zegt dat je heden zooveel verschilt van de vrouw van drie jaar geleden," zei ze met gedwongen kalmte. „Waarom?"

Violet Melville boog het hoofd.

„Omdat ik mijn man liefheb en moeder ben," zei ze.

„Ah!" Enid Massingham's sigarettenkoker klapte dreigend dicht. Voor haar, de kinderlooze, onbeminde vrouw, was deze bekentenis niet de meest gelukkige.

„Als dat zoo is, zul je wellicht genegen zijn mijn alternatief aan te nemen?" Lady Melville's gelaat klaarde op.

„Is . . . is . . . er een alternatief?" fluisterde zij. — „Ja!"

Er was een korte pauze. Toen, als een vloedgolf, kwamen de woorden van Enid Massingham's bleeke lippen.

„Als je je man werkelijk liefhebt, zul je genegen zijn tot een opoffering, een opoffering van — *jezelf*! Ik denk er niet aan dat jij ongestraft zult blijven voor het kwaad dat je mij berokkend hebt. Het is alleen onder zekere voorwaarden, dat ik je man onkundig zal laten tot morgen, tot hij zijn redevoering gehouden heeft." — „Noem ze."

„Dat je hier in mijn tegenwoordigheid een brief schrijft aan je man, waarin je hem zegt, dat je hem nooit hebt liefgehad en dat je zijn woning verlaat om er nimmer in terug te keeren. Bij *dezen* brief zul je de andere brieven sluiten en deze zal hij vinden als hij thuiskomt, *nadat* hij zijn politieke rede gehouden heeft." Een bittere lach ontsierde haar lippen. „Het is niet mijn wensch Sir Leslie's politieke loopbaan te vernietigen, als ik 't met eenige mogelijkheid voorkomen kan."

Stilte! Alleen het getik van de kleine klok op den schoorsteenmantel werd in de kamer vernomen. Van buiten klonk het rumoer van auto's, rijtuigen, straatventers tot deze stille kamer door.

Violet, met haar rug tegen den muur geleund, in wanhoop vechtende voor haar geluk, voelde dat op dit oogenblik haar hart brak, terwijl daar buiten de wereld in haar dagelijksche drukte steeds voortbewoog.

„Weet je wel, wat, ... wat dit voor je eigen man beteekent?" vroeg Violet eindelijk. Enid lachte.

„O, ik zal mij van Gerald niet laten scheiden."

„Je zegt hem te beminnen en — en doet zoo iets?"

„Ik *heb* hem bemind!"

De hartstochtelijke liefde van de vrouw op reeds gevorderden leeftijd voor den man vele jaren jonger dan zijzelf, was veranderd in diepen haat. Zoo dicht naderen de tegenstrijdigheden des levens elkander.

Enid Massingham keek op de klok, de wijzers wezen vijf minuten over achten.

„In vijf minuten zal Sir Leslie hier wezen," zei ze onverschillig. „Je hebt dus nog vijf minuten om te beslissen of hij de brieven van jou zal ontvangen of van mij."

DE LOODSENVEREENIGING „NEDERLAND".

Het hoofdbestuur en de afgevaardigden ter 8e algemeene vergadering van de Loodsenvereeniging „Nederland", die 17 afdeelingen telt, welke over het geheele land verspreid zijn. Vooraan, zittend op de 1ste rij: het hoofdbestuur. Middenin, met hamer in de hand: de voorzitter. Staande: de afgevaardigden.

De lucht scheen als met electriciteit geladen. In de drukkende atmosfeer, die in de kamer heerschte, scheen er iets te knetteren.

„Neen." zei Violet, en haar stem klonk nu duidelijk en kalm. „Ik wil mijn man dien dubbelen slag niet toebrengen, of zijn plaats in de wereld verzekeren door een leugen tegen mijn liefde. Mijn geheele levenlang heb ik verkeerde dingen gedaan. Ik deed verkeerd, dat ik niet naar hem toeging drie jaar geleden en hem de waarheid vertelde. Ik deed verkeerd, toen ik bij jou kwam, hopende op een sprank van medelijden of vrouwelijkheid in je gemoed. Ik deed verkeerd, toen ik een oogenblik je schandelijk voorstel in beraad nam. Ik ben vrouw en moeder. Als ik mijn man en mijn huis verlaat, zal dat gebeuren op *zijn* bevel, niet op het jouwe, maar mijn kind zal ik niet verlaten. Ik ken den man, dien ik getrouwd heb, en hij zal dat niet wenschen. Door het onverbrekelijk recht van het moederschap, behoort mijn kind aan mij. Hij zal dat recht eerbiedigen en haar niet van mij nemen uit kracht van een door mannen gemaakte wet, daarom zal ik minder eenzaam zijn dan jij, Enid Massingham, en daarom — ga je gang en doe het ergste!"

De beide vrouwen staarden elkander aan, uitwendig kalm. Toen haalde mevrouw Massingham een pakje brieven te voorschijn en begaf zich langzaam naar de deur.

„Ik ga naar beneden," zei ze, „om dit aan je man te geven." — „Dat is niet noodig!"

De portières, die de twee ineenloopende vertrekken van elkaar scheidden, werden vaneengeschoven. Sir Leslie stond in de opening en naderde langzaam de beide vrouwen. Behalve een vastberaden trek op het gladgeschoren gelaat toonde het niet de minste opwinding en verraadde het ook niet, hoe veel of hoe weinig hij gehoord had.

Zeer kalm, maar met een beslistheid, waaraan zij geen weerstand durfde bieden, ontnam hij mevrouw Massingham het pak brieven, liep naar den haard, wierp ze er in en wachtte totdat ze verbrand waren.

„Vergeef me de vrijheid van een oud vriend," zei hij kalm, „dat ik onaangediend binnentrad. Ik had het goede geluk juist vroeg genoeg te komen. Ik hoorde, dat mijn vrouw hier was en Gerald zond mij naar boven. Door een verkeerde deur binnenkomende, hoorde ik een gedeelte van jelui gesprek, hetgeen me zoo interesseerde, dat ik de verzoeking niet kon weerstaan, verder te luisteren. Ik geloof niet, dat het noodig is, meer te zeggen behalve, dat ik mij moet verontschuldigen, heden avond niet bij u te kunnen dineeren. Ik stel er prijs op, den tijd, dien mij nog rest vóór mijn bezoek aan het parlement, alleen met mijn vrouw door te brengen. Kom Violet."

Voor een gedeelte van een seconde ontmoetten Violets oogen die van haar man. Toen volgde ze hem.

Jaren later herinnerde men zich nog, dat de welsprekendheid van Sir Leslie Melville haar zenith bereikt had. Nimmer daarvoor of daarna had deze politicus zijn toehoorders zoo geboeid. Zijn schitterende redevoering deed hem voorgoed een plaats innemen onder de grootste politieke redenaars. Niemand wist, dat hij deze groote hoogte van zijn schitterend redenaarstalent te danken had aan een van die psychologische momenten, zooals in het leven van een man slechts eenmaal kan voorkomen, wanneer de liefde zich verheft boven allen twijfel en alleen staat krachtig door een onbegrensd vertrouwen.

Het oogenblik, in welke Sir Leslie in zijn oneindig medelijden met zijn vrouw haar brieven verbrand had, was een geweest van deze, in welke de sluier wordt opgeheven en de poorten der ziel geopend, een glimp vertoonende van die wonderbare volmaaktheid, welke alleen gevonden wordt bij stervelingen, wier liefde onzelfzuchtig en edel is.

Alleen zij, die diepe smart hebben ondervonden, kunnen deze liefde begrijpen.

Maar de vrouw, die aan het bedje van haar slapend kind nederknielde, begreep dit volkomen.

MILITAIR FEEST IN HET KAMP TE ZEIST.

Op Maandag 2 Augustus hebben de Belgische geïnterneerden in het kamp te Zeist een groot militair feest georganiseerd ter eere van de verjaring van H.M. de Koningin-Moeder. Hierboven geven wij een overzicht van het sportterrein. *(foto Du Houx.)*

R. RIPHAAGEN. **GERARD ARBOUS.**

Zondag 15 Aug a.s. hoopt de heer R. RIPHAAGEN den dag te herdenken waarop hij voor 40 jaar zijn ambt als Godsdienstleeraar bij de Ned. Herv. Gemeente te Leiden aanvaardde. Vol vuur en plichtsbesef vervult de grijze jubilaris nog al zijn werkzaamheden. — De bekende voordrachtskunstenaar, GERARD ARBOUS, die eenige jaren geleden een succesvolle tournée maakte door Zuid-Afrika en West-Indië en die 11 September a.s. naar Oost-Indië vertrekt tot het maken van een kunstreis door Java en Sumatra. *(foto Geveke).*

DE PIERROT-ZANGER MARCEL BARGER.

Het genre is nu niet bij uitstek Nederlandsch te noemen. Neen, gansch end' al niet. Het is volkomen Fransch, hè. En toch . . . . deze Pierrot-zanger is een volbloed Nederlander, die nooit of te nimmer Frankrijk bezocht. Hij is nog jong, zeer jong, en wat hij reeds in zijn kunst bereikt, is waarlijk al veel, zéér veel. Onlangs hoorden wij hem te Zandvoort, alwaar hij eenige weken achtereen optrad in het Cabaret, dat met zijnen naam Barger gedoopt werd. En het is voortreffelijk. Hij heeft het Pierrot-genre, hoe moeilijk ook, aardig onder de knie. Eerstens gebied deze jonkman over een tenorstem als je maar heel schaars aantreft, zoo klankrijk en nobel. Voeg daarbij een dramatisch talent van jewelste, een fijnen smaak voor kleeding en verdere „Ausstattung", soepele en losse bewegingen, doordachte en toch lenige, natuurlijk aandoende gebaren, en ge hebt een Pierrot voor u, die klinkt als een klok.

Eilieve, ge moet dezen jonkman in zijn keurig Fransch „Bonsoir, madame la lune" hooren zingen, en we spreken elkaar daarna nader. Wat een welbegrepen dramatiek in spel en zangtoon, wat een zachte melancholie, die niet huilerig of overgevoelig wordt, nergens. Wat deze zanger doet, is uiterst fijn en gracieus, hij is een aanwinst voor het Nederlandsche élite-cabaret, dat nu wel gaandeweg kan worden saamgesteld, daar er meer en meer „vraag" naar het Cabaret-genre komt, en het „aanbod" van begaafde artisten, die van het Cabaret meer en meer studie gaan maken, toeneemt. Wie van fijne, keurige kunst houdt, hij ga dezen Pierrot eens zien wanneer hij in de stad zijner inwoning een voorstelling geeft. Hij zal een genotvollen avond doorbrengen.

MILITAIR FEEST IN HET KAMP TE ZEIST.

Na afloop der verschillende wedstrijden werd door Luitenant van Stockum overgegaan tot het uitreiken der prijzen aan de overwinnaars. Naast hem Luit. Brondgeest, die blijkbaar met vreugde de uitslagen hoort aflezen, daar zijn kampioenen uit Harderwijk het leeuwenaandeel wisten te behalen. *(foto du Houx.)*